

Vzkazy Haně Zagorové

Štefan Margita
manžel, operní pěvec

Zaguš, Zaguš, Zaguši! Tak jsem řval před pětadvaceti lety v Košicích na jejím koncertu. Pak jsem odjel do Prahy a po prvním setkání už jsem řekl: Zaguš, ruky bozkávám. A o tři roky později jsem říkal: miluju tě a chci tě za ženu. A to patří k těm nejkrásnějším dnům v mém životě, kdy jsi řekla: ano, ano, ano. Přeju všem, ať zažijí to krásné, co jsem zatím já zažil v našem manželství. Zaguš je k zulíbání. Zranitelná, tvrdohlavá, upřímná, věrná. Fandím ji i dnes, na koncertech i po letech řvu jako puberták: Zaguš, Zaguš, Zaguš. Jsem rád, že patří mně a za nic bych ji nevyměnil. Mám tě ráááááááááád!

Vlastimil Harapes
baletní mistr, bývalý manžel

Bublinky, šampíčko....

Michal Horáček
textář, podnikatel

S Hankou bývá dobře. Bývá s ní dobře, i když jí samotné třeba zvlášť dobře není. Je ráda na světě a rozhodně se za to nestydí. Dává tak za pravdu péknému postřehu: Optimismus je tou nejpříjemnější formou odvahy. Myslím, že tenhle Hančin postoj ke světu je patrný i v písničkách, které zpívala a zpívá. V tom je jejich cena. Někomu se to zajisté může zdát málo, ale mě to bezcenné nepřipadá. Naopak. Pracoval jsem s ní rád a jediné, co mě může mrzet, je, že se mi nevedlo lépe. Možná že ty texty, které jí nejvíc sluší, si napíše sama. Věřím, že se o to má pokoušet. Všechno je jen pokus. Ale to ona ví.



Doc. MUDr. Jaroslav Čermák, CSc.
prezident české hematologické společnosti, lékař Ústavu pro hematologii a krevní transfuzi.

Moje skvělá pacientka. Obdivuji ji hlavně za to, co přes všechny problémy, které dříve měla, dokázala. Zvládla toho více, než zvládají lidé zdraví.

Marcela Košanová
kartářka

Když slyším jméno Hana Zagorová, vybaví se mi velké srdce velmi morálního, čistého člověka, což je pro mě velmi povzbuzující. Je vnitřně krásná žena. Zároveň opravdová dáma. Nevím, jestli se ještě v dnešním světě nosí být dámou, ale k ní to slovo sedí. Prochází životem s noblesou, grácií a přes všechna trápení, která má, ze všeho vychází s obdivuhodným inteligentním nadhledem.

Vlasta Peterková
herečka

Hanka je moje vnitřní stálice. Je můj život po životě. Zní to možná zvláštně, ale já ji znám tak dlouho, že mi připadá, že je to déle, než celý můj život. Poznaly jsme se na přijímačkách na JAMU, bydlely jsme spolu na koleji. Jak už to bývá, talentovaní lidé si svůj talent neuvědomují. A tak jsme tehdy braly jako samozřejmost, že jsme ze studentek nejvíce obsazované, že si vyděláváme slušné peníze. Vlastně jsme je prošustrovaly s kamarády, až z toho chudák Hanka onemocněla. Je pro mě to, čemu se říká opravdová přítelkyně. Vždycky byla a přetrvalo to, i když jsme se nějakou dobu neviděly. Byly doby, kdy jsme se neviděly třeba rok, ale pokaždé, když jsme se pak sešly, jsme navázaly na to, co bylo před tím rokem. Nikdy jsme nezažívaly pocity, kdy člověk neví, jak začít hovor s někým, koho dlouho neviděl. Od začátku letošního roku jsme se domluvily, že se budeme scházet jedenkrát měsíčně. Děláme si na sebe čas, prosedíme spolu třeba pět hodin a stále si máme co říct. Právě nedávno jsme si povídaly, že je zvláštní, že jsme si my dvě nikdy nezáviděly, jak to často mezi děvčaty bývá. Já byla taková typická Moravačka. Dlouhé nohy, velká prsa, blond vlasy. A Hanka mě sama přihlásila do soutěže krásy a ještě mi na ni sehnala šaty. Taková ona je, přející, velkorysá. Zůstala stejná, i když se stala velmi slavná. Zůstala skromná. Když jí někdo její slávu připomíná, říká: Ale, mnozí lidé jsou třeba stejně talentovaní, jen neměli tolik štěstí co já. Proto si jí velmi vážím.

Eva Pilarová
zpěvačka

Veselý smích a dobrá nálada. Přestože vždycky k tomu zrovna důvod neměla. Hodně nemocná, ale nikdy nikoho svými problémy nezatěžovala. Silná osobnost. Přemýšlivá. Jedna z mála zpěvaček, která si umí napsat text písničky. A ne ledajaký. Srovnatelný s prací špičkových textařů. Navíc žádná hlava v oblacích, praktická, pohodová, taková je Hana Zagorová.

Karel Vágner
kapelník

Po mnoha letech spolupráce s Hanou Zagorovou už mám na náš vztah jasný názor. Seznámení a spolupráce s ní pro mě byl nádherný dárek od Pána Boha. V dobách našeho největšího vyčerpání, při každodenních výjezdech na koncerty stačilo gesto nebo pohled, abychom se dorozuměli a věděli, jak cokoli řešit. Celou dobu naší spolupráce obdivuji její profesionalitu, a pokud by existovala univerzita profesionality, je to jasný kandidát na rektora. Vždy jsem obdivoval i její velmi lidský přístup k muzikantům z kapely, kdy dovedla, ač sama se známými zdravotními potížemi, kohokoli z přátel podržet a řešit i za něj jeho problémy. Byla navíc jasným katalyzátorem při případných konfliktech, kterým se žádná skupina pracující spolu mnoho let nevyhne. I její zásluhou existovala její spolupráce s mojí kapelou skoro dvě desetiletí. Myslím, že v našem vztahu byly a jsou velmi důležité momenty, kdy jeden druhému poskytujeme vlastnosti, které právě tomu druhému chybí. Děkuji Ti „písničko“ za tak krásná léta spolupráce. „Kdopak by se vlka bál, vlka bál, vlka bál...”

Doc. PhDr. Michal Šobr, CSc.
prorektor pro vnější vztahy Univerzity Karlovy

Od chvíle, kdy Hana Zagorová vstoupila na hudební scénu, jítí naše představy a hladí naše duše a čas od času také znepokojuje naše svědomí. Od chvíle, kdy jsme ji poprvé zaslechli, následujeme její hlas, neboť nám vypráví příběhy o sobě, druhých, ale také o nás. A od samého počátku, kdy nám ve svých osmnácti letech dávala na vědomost, že „dnes, za ranního rozbřesku, umřela láska“, je zřejmé (téměř) z každé její další písně, každého dalšího textu, že jiná se někde v ní a pro ni právě zrodila. Písňový text v jejím podání totiž není jen banálním, zrytmizovaným rýmováním přízvučných a nepřízvučných, ale především prostředkem. Jak se pokusit vyslovit existující i tušené, nastolit pocit, zachytit okamžik, dotknout se životní pravdy či příběhu někoho, s kým jsme se již někdy setkali, kdo je nám blízký a komu rozumíme, neboť se nám koneckonců vlastně (tak nějak) podobá. V předmluvě pro sbírku básní Hany Zagorové *Milostně*.



Evelyn Bečvařiková
sestra

Hanku vidím jako malé kudrnaté dítě, které vypadá jako amorek. A já jsem jí jako ta starší ukazovala a pojmenovávala svět. Byla jsem ochránitelka a ten pocit jsem měla do doby, než mě přeprala. Už tehdy byla přemýšlivá a logická. Pak po letech, když už chodila na JAMU a začala zpívat, u mě nastoupil strach o ni a téma za ni. Objevila se u ní plicní choroba a následné onemocnění krve. Diagnózy, které by leckoho položily. Ale právě tehdy se projevila síla její osobnosti. Byla ohromná. Hana je velmi silná osobnost i se všemi zápory, které silné osobnosti obvykle mají. Na mě a moji rodinu má málo času. Ale je tady vždy, když je to důležité. Hanka už není amorek a já ji už nechráním. Když se ale sejdeme, pokaždé cítím, že mě má ráda, stejně jako mám já ráda ji. Obdivuji ji a vážím si jí. Jen mě trochu zlobí, že se ke mně chová, jako bych byla její dcera.